

NE RŪŠIUOTI, O IŠGIRSTI

Visi esame vienaip ar kitaip vertinami kitų žmonių: kažkam esame gražūs, protingi, kažkam – kvaili, per stori / per ploni / nemadingi. Galime sulaukti pasmerkimo už netinkamą postą *facebook'e* arba gauti daug *like'ų* ir pasijusti vertingi. Nuolat esame vertinami ir patys vertiname. Surūšiuojame žmones į dėžutes ir viskas aišku.

Ypatingai lengva rūšiuoti tuos, kurių nepažįstame, kurie egzistuoja už mūsų pasaulio ribų: tas „*bomžas*“, anie „*pašalpiniai*“. Vaikai ir jaunuoliai, kuriuos sutinkame Vilnius social club veiklose, irgi visaip vadinami ir rūšiuojami: „*gatviniai*“, „*nemotyvuoti*“, „*probleminiai*“.

Toks rūšiavimas yra tik bandymas rasti lengvus atsakymus į sudėtingus klausimus. Jeigu „*gatviniai*“ – išvykime lauk iš viešųjų erdvių, jei „*probleminiai*“ – apsitverkime, atsiribokime, kad netrukdytų. Tačiau lengvi atsakymai neatneša ilgalaikių rezultatų. Jeigu žmogus yra apleistas, atstumtas, pasimetęs, tai mūsų priklijuota etiketė jam nepadės. Jam svarbu, kad jį pastebėtume ir išgirstume.

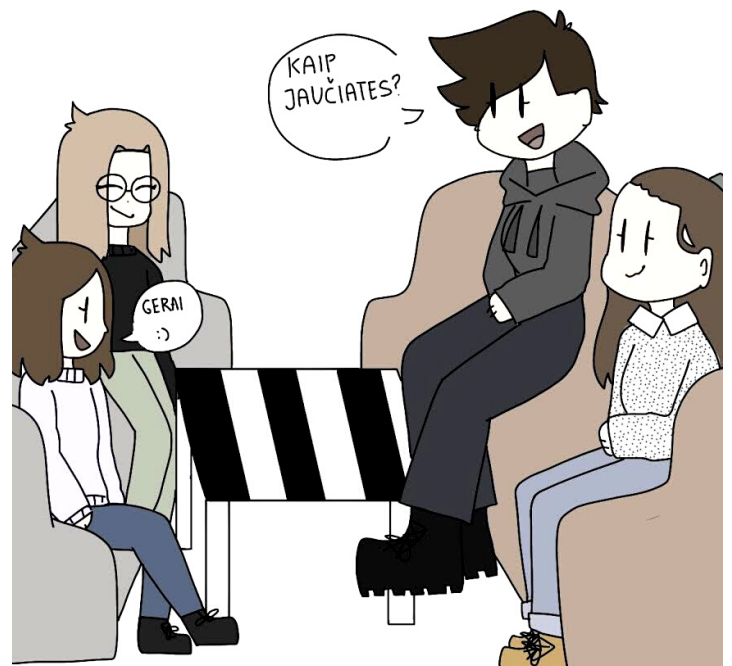
Suaugęs, kuris girdi

Šią žiemą daugelis apsiribojome savo namais, judėjome ribotame plote, kai kuriems pavyko susikurti visai komfortišką aplinką. Jaunuoliams, su kuriais bendraujame, tai nepavyko. Privačios erdvės/savo „kampo“ nebuvimas, mokymasis per telefoną bei gyvo santykio trūkumas papildė paauglystės klaidžiojimus, kuriuose ir taip nelengva susigaudyti.

Ar mūsų jaunuoliai, ypač šiuo sudėtingu laikotarpiu, turi šalia bent vieną suaugusį žmogų, kuris padėtų jiems susiorientuoti? Mes stengiamės tokiais suaugusiais būti. Tais, kurie padės suprasti kas vyksta su tavimi ir aplink tave. Kurie nevertins pagal tai, kaip mokaisi ar kiek būrelių lankai. Neatstums, dėl to kad rūkai, keikiesi ar netinkamai pasielgei.

Toks atvirumas skirtingiems jauniems žmonėms ir jų poelgiams iš kiekvieno mūsų komandos nario reikalauja nuolatinio augimo ir refleksijos. Tačiau tai pasiteisina: net karantino metu jaunuoliai ateina, skambina, rašo ir žino, kad bus išklaudyti ir priimti tokie, kokie yra.

„Vieną dieną liepia mokyti, kitą dieną reikalauja, kad eičiau dirbti ir tapčiau savarankiškas“.

„Man sako, kad esu tinginys, nors aš tiesiog būnu pavargęs“.
(iš pokalbių su jaunuoliais)

„Tu gali kurti savo istoriją“

Priimti save tokį, koks esi – nelengva ne tik jaunuoliams. Virtuali erdvė sukuria „tobulo“ žmogaus vaizdinį: sėkmingas, gražus, veiklus, skaniai valgo. Jaunuoliai su šiuo vaizdiniu tapatinasi ir ilgainiui pasimeta: „O koks esu aš? Ko aš noriu?“.

Prie šio pasimetimo pridėkime aplinkos lūkesčius, nuotolinę mokyklą, smurtą bei priklausomybes artimoje aplinkoje, o ant viršaus užklijuokime etiketę „*probleminis*“/ „*nemotyvuotas*“. Su tokiu rinkiniu gyvena mūsų paaugliai ir jaunuoliai.

Kurdami santykį, kalbėdamiesi ir veikdami kartu su jaunuoliais, pamažu judinam klaidingas nuostatas, visuomenės formuojamas nuomones: „privalai būti toks/anoks“, „tavo tėvai *pašalpiniai* ir tu toks būsi“.

Būdami nuoširdūs ir būdami savimi, mes stengiamės padėti jaunuoliams suprasti, kad gyvenimas yra įvairus ir banguojantis. Stengiamės įkvėpti jauną žmogų patikėti, kad jis gali kurti savo istoriją. Nei jo aplinka, nei aplinkinių nusistatymai nenulemia viso jo gyvenimo, o iš savo bei savo šeimos istorijos galime mokytis ne tik kaip daryti, bet ir kaip nedaryti.

Ačiū Evelinai (Paauglių klubas) už iliustracijas naujienlaiškiui.
Ačiū kiekvienam vaikui ir jaunuoliui, kuris mumis pasitiki.
Ačiū kiekvienam, kas bandote išgirsti.

Apie mus:
www.vilniussocialclub.lt
fb.com/vilniussocialclub